

Deze bekeringsgeschiedenis is een
kopie van een serie scheurkalenderblaadjes uit de
20^e jaren van de vorige eeuw.

De namen in deze geschiedenis zijn gefingeerd.

Vrouw Stienstra – Sijke Nijp
Dochter Frederika – Willempje Nijp (die trouwde
met Folkert Glasstra – Jan Roest uit
Echtenerbrug.)

Zoon Harm – Christ Nijp (trouwde met
Trijntje Bakker te Leeuwarden)

Kinderen: Sybren – Ide Nijp
Lieske – Trijntje of Tine Nijp

Evangelist Ruitinga – br. Anton de Jager uit
Dinxperlo.

*(zoon Thiemen Nijp komt niet in deze geschiedenis
voor.)*

Arnhem, oktober 1991

IN

GODS

LIEFDEARMEN.

IN GODS LIEFDEARMEN. (29.)

Met verlangen zag juffrouw Stienstra uit naar de thuiskomst van haar man. Wat zou hij voor tijding brengen? De uitkomst zou wel nabij wezen, want de nood was op het hoogst. En grooter dan de Helper was de nood toch niet? 't Was al schemerdonker en Harmen was nóg niet thuis. De uren kropen voor deze wachtende vrouw. In haar hart overlegde zij, hoe gelukkig ze beiden geworden waren, nu ze den Heere Jezus kenden, als hun goeden Herder. Zij smaakten Gods Vaderliefde. De weg mocht dan steil zijn en de bezwaren vele, ze waren toch geborgen voor tijd en eeuwigheid. En een danktoon rees op uit haar hart!

Daar ging de voordeur open. Harmen was thuisgekomen. Juichend snelden de kinderen hun vader tegemoet. Maar moeder trachtte al met een blik uit te vorschen, hoe de dag geweest was. Onmiddellijk ontdekte ze, dat Harmens moeite vergeefs was geweest. Doch ze zou waken over zichzelf, want het was voor Harmen al zwaar genoeg geweest. Ze verlangde ernaar, dat de kinderen naar bed zouden zijn, want dan konden ze over alles spreken. Samen hadden ze zooveel lief gedeeld. Samen zouden ze het leed moedig dragen. In Gods kracht natuurlijk. Zóó overlegde deze kloeke vrouw in haar hart.

(Slot volgt.)

IN GODS LIEFDEARMEN. (2.)

Harmen, ja die trok haar toch ook zoo aan!

Die kleine, vroolijke snaak, die moeder zoo vaak door zijn kinderlijk gebabbel opbeurde.

Over vader praatte de kleine niet meer, of het moest wezen, als moeder er over begon, Dan kon hij zulke aardige dingen zeggen.

Opeens dacht Frederika eraan, dat de kleine vent binnen op haar zat te wachten. Het was vaste gewoonte, dat ze vóór bedtijd met hem speelde. Dat was altijd een heerlijk kwartiertje! Als ze zoo stoeiden en kraaiend van pret over den grond rolden, of ezeltje speelden, dan vergat ook moeder een oogenblik haar groote leed!

Snel ging het meisje naar binnen, waar Harmen al op haar wachtte. En het was, of de oudere zuster zich dézen keer nog meer gaf dan andere avonden. Zeker, omdat ze gepeinsd had over haar aanstaand vertrek. Ach, spoedig zou ook dat gezellige speelkwartiertje tot het verleden behooren!

„Naar bed, Harmen,” zei moeder. En Harmen gehoorzaamde. Dat had moeder haar kinderen geleerd. Frederika bracht haar broertje naar boven, waar hij niet ver van zijn zuster af, op den zolder sliep. Even moest Harmen zijn avondgebedje opzeggen, en toen werd hij goeden nacht gekust.

Wat een geluk hadden die twee! Zouden ze nog wel een gróóter geluk kunnen deelachtig worden, dan ze nu zoo samen bij moeder smaakten? Nóg gróóter?

IN GODS LIEFDEARMEN. (27.)

„Iedere boom wordt uit zijn eigen vrucht gekend.” Dit woord zou ook aan de Stienstra's worden vervuld.

Harmen was overgelukkig! Thuis liet hij zich onderwijzen in de waarheid, terwijl hij onmiddellijk gemeenschap zocht bij andere geloovigen. Op zijn werk getuigde hij, als het pas gaf. „Een hond blaft, als men zijn meester aanraakt,” heeft Calvijn gezegd. Zouden dan discipelen van Christus zwijgen, als het hún Meester geldt? Door zijn wandel evenwel haalde Stienstra ook spot en hoon over zich. Doch had de Heiland niet gezegd: „Een discipel is niet boven zijn Meester?” Harmen kreeg al spoedig den bijnaam „nazarener”, daarmee deelende in den smaad van zijn Zaligmaker. Hoewel ten onrechte, werd hem toch voor de voeten geworpen, dat hij met zijn God onder den arm liep. Harmen zag om kracht en uitkomst op naar Boven, en niet lang duurde het, of hij vond een anderen arbeid. Deze verandering zou maar voor heel kort wezen, want nauwelijks in het werk gesteld, werd hij totaal ongeschikt ervoor door een droevig ongeval, dat hem tijdens den arbeid overviel. Onbegrijpelijk was deze weg: een weg van lichamelijke smart en van oefening des geloofs. Doch de liefde van Christus was hem boven alles dierbaar, zoodat hij stil verdroeg en zijn weg op God wentelde. En *God* zou zorgen. Wonderbaar zelfs!

IN GODS LIEFDEARMEN. (4.)

Harmen bleef alleen bij moeder, waar hem niets ontbrak. Als de vogeltjes, die op de dunste twijgjes zich nog zingend wiegen, zoo leefde de gezonde knaap zijn onbezorgd kinderleven.

Het was een gewichtige dag voor vrouw Stienstra, toen de deur van de oude dorpsschool zich ook voor haar Harmen opende en met grond mochten de burens aan elkaar vragen, voor wie, toen de deur zich weer sloot, het oogenblik wel het moeilijkst was, voor de moeder of voor haar kind. De mensch went zich aan alles en zoo leerde vrouw Stienstra ook alléén zijn tijdens de schooluren. Die uren waren voor haar een voorbereiding voor de jaren, dat Harmen voor goed weg zou zijn. Eerst uit huis en toen uit het dorp.

De loffelijk ontslagen scholier zocht zijn weg langs de schooldeur naar de lage deur van de bakkerij, waar hij als leerjongen werd aangenomen en het bakkersvak leeren moest. Natuurlijk was hij ook daar maar kort. Want als het goed was, moest hij toch „naar stad.” Eerst naar de stad, waar Frederika enkele jaren gediend had, maar die ze verwisseld had voor de groote hoofdstad der provincie, waarheen ook Harmens hart heen trok. Want daar moest het toch wel prettig wezen! En zoo trok dan Harmen, de bakkersleerling, en later de gaarne geziene bakkersknecht, van den eenen patroon naar den anderen, en van het eene dorp naar het andere, totdat we hem als een twintigjarigen jonkman terugvinden op een welvarend dorp niet ver van de hoofdstad, waarheen zijn hart hem trok.

IN GODS LIEFDEARMEN. (25.)

Traag brak de nieuwe dag aan.

Het echtpaar Stienstra was blijde het morgenlicht te begroeten. In hun hart was het niet licht. Beiden waren doodmoe. Omdat het lichaam de noodige verkwikking niet ontvangen had. Ja, maar toch ook, omdat een andere moeheid, ernstiger dan die van het lichaam, zich er bij voegde. En ze kenden Hem niet, die gezegd heeft: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.”

Beiden spraken weinig aan het ontbijt. Werktuigelijk ging het alles. Harmen moest naar de fabriek en moeder moest zich met de kinderen gaan bemoeien. Maar Stienstra was dien dag stiller dan ooit en de anders zoo opgewekte huisvrouw deed zwijgend haar gewone werk. En beiden waren blijde, toen de dagtaak volbracht was, en de avond hen weer vereenigde.

Zouden ze over dezelfde dingen spreken? Zouden ze er wel over kunnen zwijgen? Het hart was er zoo vol van. Ze gevoelden zich zoo ongelukkig, en ze konden het niet verklaren, maar toch stond het voor hen beiden vast, dat ze gelukkig konden worden juist door „die dingen.” Als ze er maar vat aan konden krijgen; als er maar licht kwam; 't was alles duister, zoo door en door duister! Zou de God des lichts dit duister niet doen zwichten? Zeker zou Hij dat doen!

IN GODS LIEFDEARMEN. (6.)

Dienzelfden avond was het vergadering van de afdeling X. van den „Bond van Arbeiders in Chocolade- en Suikerwerken.” Over de opkomst viel niet te klagen. Ja, er was nog wel vuur bij deze mannen, nog wel geestdrift voor wat zij hun verheven ideaal achtten, ijver voor den heiligen strijd tegen het spook, genaamd kapitaal, en tegen zoo vele andere vermeende misstanden in de maatschappij. Hun dagtaak was weer volbracht en nu werden de avonduren blijde geofferd!

Dijkstra was toch gekomen. „Er is vanavond Bestuursverkiezing,” zoo had hij tegen zijn vrouw gezegd, „en om je de waarheid te zeggen, ik wil er Harmen Stienstra wel in hebben. Dat is een overtuigd S. D. A. P. er. Daar schuilt een propagandist in dien kerel. Hij kan behoorlijk zijn woordje doen en heeft ijver voor de zaak. Je hadt hem vanmorgen eens moeten hooren. 't Leek wel, of hij een meeting-rede hield.”

Vrouw Dijkstra antwoordde niet. Ze trok zich niets van die dingen aan. Op 1 Mei liep ze ook niet mee in den stoet; geen denken aan!

Harmen Stienstra liet voor niets ter wereld zoo'n vergadering gaan. Hij had zijn vrouw lief, en graag had hij nog wat gespeeld met zijn kindertjes, een lief dochttertje en een flink jongetje, maar toen het tijd was om te gaan, had hij zich gehaast, om weg te komen. Lachend had hij nog eens omgekeken. Hij was zelfs nog even teruggekeerd, om zijn vrouw een kus te geven, maar toen was hij ook vertrokken. Harmen blaakte van ijver voor de goede zaak!

IN GODS LIEFDEARMEN. (23.)

„Harmen, jongen! hoe heb *ij* het gehad?”

Van wie kwam deze vraag en wat moest Stienstra er op antwoorden? 't Was zijn eigen zuster, die zoo tot hem kwam. Zij dacht dus aan *hem* en niet aan zichzelf. Wonderlijk toch!

„Ik kan me niet begrijpen, hoe je er door zult komen met zooveel kinderen,” antwoordde Harmen. En hoewel dat eigenlijk geen antwoord was op Frederika's vraag, drong ze toch niet verder aan, maar sprak blijmoedig: „Als het aan Folkert niet van *God* was gegeven, dan zou hij mij en de kinderen niet hebben kunnen onderhouden. God zorgde, dat hij steeds werk had. En die zelfde God is ook *mijn* God en Vader. Weduwen en weezen hebben een bijzondere plaats in Gods Woord en in Zijn hart. Ik zal geen kruimel brood minder hebben, als God het niet wil.”

Dat woord maakte Harmen klein. Hij wist daarop niets te zeggen. 't Werd nu ook tijd voor hem, om te vertrekken. En toen Harmen zijn hand ten afscheid reikte en met bewogen stem sprak: „'t Ga je goed, Rika!” toen had Frederika nog als laatste woord hem meegegeven: „Jongen, ik hoop, dat je iets meeegenomen hebt.” Welnu, Harmen had iets meegekregen. En hij zou *nóg* iets medekrijgen. Want op den landweg naar de stad, waar Harmen den sneltrein nemen moest, vergezelde hem een jonge man, die als belangstellende ook tegenwoordig was geweest. En die man had gezegd: „Meneer, *ik* kan het u niet geven. Als God mij de gave geschonken had, dan zou ik veel kunnen zeggen. Maar nu kan ik alléén maar zeggen: „*Man, bekeer je tot God!*”

IN GODS LIEFDEARMEN. (8.)

't Was wel een wonderlijke combinatie; een kinderbijbel en socialistische propaganda en toch werd ze in Stienstra's woning aanschouwd.

Dat was zóó gekomen: Harmens schoonzuster had een kinderbijbel gezonden. Met welk doel, dat wist noch Stienstra, noch zijn vrouw, trouwens ze vroegen er ook niet naar. Maar beiden hadden ze er al in gelezen en de lezing had hen zelfs geboeid.

Die veel gesmade Bijbel was toch nog zoo kwaad niet. Die bevatte zelfs treffende geschiedenissen. Van *Mozes* b.v., die voor zijn verdrukke broeders opkwam. Eeuwen geleden was er dus ook al onrecht. Toen waren er ook al mannen, die met vlammend schrift in hun vaandel schreven: „Ten strijde voor de verdrukten.” — Van *rijken*, die in hun weelde baadden en niet omkeken naar den arme, die aan de poort in zweren nederlag. — Van *onrecht*, door Pilatus begaan aan den Rechtvaardige, waardoor Hij, die allen wéldeed, tenslotte toch nog aan een kruis sterven moest. Martelaars voor het heilig recht had dus ook de *oude* tijd opgeleverd! — Die Bijbel kon Stienstra nuttig zijn met het oog op zijn propaganda. Allereerst door hem thuis te lezen. Met zijn vrouw natuurlijk, dan had die er ook nog wat aan. Maar dan ook op zijn tocht in de verschillende huizen en familiën. Hij zou het bewijzen, dat de Bijbel aan hun zijde stond. De Bijbel verafschuwde ook het onrecht. Waarschuwde ook de rijkaards en beschermde de armen, de vertrapten. Die Bijbel zou Harmens *handboek* worden.

O, hoe weinig vermoedde deze vurige propagandist, dat die zelfde Bijbel hem eenmaal *veroordeelen* zou!

IN GODS LIEFDEARMEN. (21.)

Zou het heengaan van Folkert Glasstra een zaad Gods worden, dat in de aarde vallen moest en sterven, om véél vrucht voort te brengen? Moest misschien het ontslapen van dezen oprechten getuige van Christus nog tot zegen worden voor anderen, evenals zijn leven dat was geweest voor velen? Was Glasstra weggenomen, opdat Stienstra zou ingezameld worden? Harmen was bedroefd. En die droefheid zou een droefheid worden naar God!

Deze vragen kwamen niet in het hart op van de diepverslagen weduwe. Zij dacht aan haar gróóte verlies!

Maar ook dacht deze geloovige vrouw aan de blijdschap, welke haar geliefde man nu smaakte. Hemelsche vreugde was nu zijn deel geworden!

Zelf had hij het eens zoo terecht gezegd bij de groeve van een broeder, die plotseling uit den kring der zijnen was weggenomen: „Onze broeder is nú met Christus. Dat is zéér verre het beste. Laat ons daar toch véél aan denken.” En nu was dat eigen woord van haar Folkert voor haar als een kostbare nalatenschap. Haar man was met Christus! Onuitsprekelijke woorden hoorde hij in het Paradijs Gods. En ze dacht aan een paar dichtregels, die ze vaak met haar lieven man gezongen had.

„O hoe onuitsprekelijk heerlijk
Zal het in den hemel zijn!”

IN GODS LIEFDEARMEN. (10.)

III. De eerste stralen van den komenden dag.

't Was een stille dag voor Harmen Stienstra, nu Dijkstra wegens familieaangelegenheden een paar dagen verlof gekregen had. Harmen hield van aanspraak; hij voelde veel voor gezelligheid. De jongens waren ook weg, en nu inspecteerde Harmen den meelzolder eens. Hij had graag alles in orde. Leege meelzakken lagen gewoonlijk in denzelfden hoek op elkaar. Eerst werden ze uitgehangen om goed te drogen en dan uitgeslagen. Ze konden op die manier het langst mee. Harmen hield er van zijn werk te behartigen. 't Was wel voor de Coöperatie, maar hij werkte toch, alsof het voor hem zelf was. Zoo hoorde het, vond hij, en hij had daarin volkomen gelijk. Geen wonder, dat hij goed aangeschreven stond bij zijn chefs. Als anderen, met wie hij te doen had en over wie hij gesteld was, naar een ander beginsel handelden en zich van het werk afmaakten, dan was Harmen alles behalve gemakkelijk. Want dan kon hij er duchtig op afgaan, en ja, dan ontzag hij zich zelfs niet, zijn standjes kracht bij te zetten door het misbruiken van Gods naam. Trouwens, vloeken was iets, waar hij blijkbaar geen erg meer in had, want hij deed het ook wel bij andere gelegenheden. Het was bij Harmen zeker zoo geworden, dat hij het zelf niet meer hoorde. Doch als hij uit den band sprong, dan vloekte hij zoo vreeselijk, dat zijn kameraads ervan onder den indruk kwamen.

Vandaag was het heel stil. Geen stroospiertje lag Harmen in den weg. Hij had nu alleen maar met zichzelf te doen. —

IN GODS LIEFDEARMEN. (19.)

Overal in het land greep onbarmhartig de griep om zich heen. En dien hij in zijn geweld had, dien liet hij ongaarne los. Ook tot in het kleine dorpje, waar Glasstra zijn goed beklante schilderszaak had, was de plaag doorgedrongen. Ja, zelfs was de ziekte Folkerts huis binnengetreden, de onbarmhartige, die niemand scheen te ontzien, en die op ouden van dagen en op kleine kinderen, maar vooral op sterke mannen zijn aanvallen richtte. Mannen in den bloeitijd hun levens werden zwak gemaakt als kinderen, en velen moesten zelfs hun leven boeten.

't Was bij Glasstra een vreeselijke toestand. God ging met deze familie wel door zeer diepe wateren: moeder uitgezonderd, waren allen door de ziekte aangetast. Folkert, het hoofd van het gezin, die niet kon worden gemist, lag met den dood te worstelen.

Zou God dan niet genadig zijn? Zou Hij dan niet hooren naar Frederika's smeekgebeden? En naar de vele gebeden Zijner kinderen, die zoo gaarne hun broeder behielden, door wien ze zoo menigen geestelijken zegen hadden gesmaakt?

Frederika was diep bedroefd. Als ze haar blik vestigde op den man, dien ze liefhad als haar leven, en dien ze ook om den geestelijken steun, dien hij haar schonk, niet missen kon, dan werd het haar te veel. En zoo haar hart niet gerust had in Gods Vaderliefde, ze zou met den psalmist zijn vergaan in al haar smart en bekommernis. Vooral toen de dood de vensteren binnenklom en Folkert opeischte!

IN GODS LIEFDEARMEN. (12.)

Kleine oorzaken hebben menigmaal groote gevolgen.

Bij het verzetten van de laatste kist drong onder den nagel van Harmens rechterduim een groote splinter, hetgeen een hevige pijn veroorzaakte. De arme man stampvoette van pijn en tegelijkertijd stootte hij zulk een geweldigen vloek uit, dat Harmen er zelf van ontstelde. Zóó had hij nog nooit te voren God gevloekt!

Doch nu dacht Stienstra niet alleen aan dézen vloek, maar het was, of de te voren uitgesproken vloeken als een leger op hem afkwamen. Hij voelde zich overweldigd! Voor het eerst dacht Harmen bewust aan God.

God had hij gevloekt, menigmaal en op de vreeselijkste wijze. Als er aanleiding was of niet. Dien God, die nu opeens in Zijn onmogelijk te loochenen bestaan voor hem stond. Hij had van dien God wel gehoord, maar hij had Hem niet gediend, nog minder geëerd. En nu was de kleine Harmen Stienstra daar op dien eenzamen zolder alleen met dien grooten, geweldigen, almachtigen God! Het was, of de angst hem de keel toeneep. Zijn hart bonsde. Geen mensch was bij hem, niemand bedreigde hem, en toch — hij was bang als een kind. En daar in de eenzaamheid riep hij uit: „O God, ik erken, dat Gij er zijt! Dat Gij bestaat! Maar ik erken ook, dat ik U uitgevloekt heb. Wie ben ik tegenover U? Wat moet ik beginnen? Ik heb wel eens gehoord, dat menschen voor U de knieën buigen. O God, ik kniel voor U neer!”

Tusschen de meelzakken knielde Harmen Stienstra neder voor God... en de Engelen in den hemel zagen het en waren verblijd. God had Zijn genadewerk in Harmens hart aangevangen!

IN GODS LIEFDEARMEN. (17.)

Harmen Stienstra had er een paar van zijn vacantiédagen voor over, om het kleine dorpje te gaan bezoeken, waar zijn zuster haar gelukkige leven leefde.

't Was midden in den zomer. Alles fleurde en geurde! Slechts voor het nuttigen van de maaltijden was Oom Harmen in huis. Verder stoeide hij buiten met de kinderen. Klein en groot hadden hem met groote hartelijkheid begroet. Folkert Glasstra had nog wel een karwei onder handen, maar omdat Harmen er was, had hij de schilderskwast neergelegd. Nu wilde hij eens genieten. En ze hadden samen volop genoten. In de venen hadden ze aal gevangen. En vooral onvergetelijk was in den schoonen zomernacht de wandeling geweest. Over allerlei dingen hadden ze gesproken. Die Folkert was — dat bleek Harmen bij die gelegenheid — lang niet achterlijk, al was hij dan ook vroom! Eén keer waren ze haast met elkaar in botsing geweest. Harmen had de politiek ter sprake gebracht en hij had met vuur gesproken over den hoogvereerden partijleider. Folkert had die gelegenheid aangegrepen, om enkele woorden te zeggen over de eeuwige dingen en over Jezus Christus, zijn Verlosser. Stilte was er toen gevolgd. Een heel eind hadden ze toen *achter* elkaar aangelopen, alsof er op eenmaal geen plaats meer was voor hen beiden op hetzelfde pad. En toch was er wel ruimte geweest! Maar Harmen wilde *naast* Folkert niet gaan. Was het óók zoo niet met den weg des levens? Zou het nog eens anders kunnen worden? Ja, het zou nog wel eens veranderen, maar Folkert zou het heláás niet beleven!

IN GODS LIEFDEARMEN. (14.)

Reeds den volgenden dag — Harmen Stienstra had er geen flauw vermoeden van! — zou de eerste vrucht van Gods werk aan Stienstra's geweten worden gezien. Er was een geestelijk proces aangevangen, en dat kon onmogelijk verborgen blijven.

Harmen was met enkele kameraden in de bakkerij druk bezig. Daar moest hard gewerkt worden. 't Was juist de tijd, dat het roggebrood in den oven moest. Een der mannen had tegenspoed bij zijn werk. Het vlotte blijkbaar niet, en de man werd baloorig. Ten slotte stootte hij een vloek uit, dien echter niemand der aanwezigen hoorde, omdat men het daarmee zoo nauw niet nam. Maar ditmaal, voor het eerst in zijn leven, sneed het Stienstra door de ziel. En, hoewel hij bekend stond als iemand, die allesbehalve bang voor een vloek was, richtte Harmen toch aan zijn kameraad de vraag: „Gaat het door vloeken beter, Jelle?” „Nee, natuurlijk niet, dat weet jij zeker wel het beste,” was het antwoord. „Wel, dan kun je het vloeken ook wel nalaten,” sprak Harmen bedaard.

Dát hadden allen nu wél gehoord. Wat zou er met Harmen gebeurd zijn? „Stil, die wordt heilsoldaat,” spotte er een. „We zullen wel eens zien. De man heeft maar één keer goed driftig te worden.” „Dan moet je hem eens hooren,” merkte een tweede op. „Een grill!” besloot een derde. Harmen zweeg. En het werk ging weer gewoon voort.

Dien dag hoorde niemand Harmen Stienstra vloeken, hoewel er op gelet werd. En *nooit* heeft meer een vloek Harmens lippen verontreinigd. Niet één enkele keer!